

Arrest

nr. 133 626 van 21 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en van de beslissing houdende het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 maart 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing houdende het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en luiden als volgt:

*“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.09.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aarden regelmatigheid; (...)'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- tewerkstellingstest OCMW Dendermonde dd. 24.12.2013; bijbehorende individuele weddefiche dd. 24.12.2013 en dienststaat

- arbeidsovereenkomst van bepaalde duur (vervangingsovereenkomst) dd. 31.01.2014 voor deeltijdse tewerkstelling; schrijven OCMW Dendermonde dd. 06.02.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon bijkomend werd aan- gesteld voor een halftijdse tewerkstelling (vervangingsovereenkomst)

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden onvoldoende stabiel en regelmatig zijn. De referentiepersoon is momenteel immers tewerkgesteld via contracten voor bepaalde duur (vervangingsovereenkomsten tot einde ziekteperioden derden).

Bovendien werden van deze tewerkstelling geen loonfiches voorgelegd. Zodoende heeft onze dienst geen zicht op het uiteindelijke netto inkomen van de referentiepersoon, en kan niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het wordt uiteengezet als volgt:

“1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat niet voldaan wordt aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen¹ legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

In casu beperkt de Minister zich tot het stellen dat de aanvraag om een verblijfskaart d.d. 28.09.2013 wordt geweigerd om reden dat niet voldaan wordt aan de voorwaarden. Nochtans blijkt uit navolgende dat wél voldaan werd aan de voorwaarden.

De beslissing d.d. 26.03.2014 stelt:

‘Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- tewerkstellingsattest OCMW Dendermonde dd. 24.12.2013; bijbehorende individuele weddefiche dd. 24.12.2013 en dienststaat

- arbeidsovereenkomst van bepaalde duur (vervangingsovereenkomst) dd. 31.01.2014 voor deeltijdse tewerkingstelling; schrijven OCMW Dendermonde dd. 06.02.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon bijkomend werd aangesteld voor een halftijdse tewerkingstelling (vervangingsovereenkomst)

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden onvoldoende stabiel en regelmatig zijn. De referentiepersoon is momenteel immers tewerkinggesteld via contracten voor bepaalde duur (vervangingsovereenkomsten tot einde ziekteperioden derden).

Bovendien werden van deze tewerkingstelling geen loonfiches voorgelegd. Zodoende heeft onze dienst geen zicht op het uiteindelijke netto inkomen van de referentiepersoon, en kan niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.’

De partner van verzoeker, mevrouw K. is reeds sedert 2010 tewerkinggesteld als begeleider in de buitenschoolse opvang in Dendermonde en in haar deelgemeenten.

Zij is bijna onafgebroken tewerkinggesteld.

Verzoeker voegt onder stuk 2 haar individuele weddefiche.

Hieruit blijkt duidelijk dat de Stad Dendermonde als werkgever reeds sedert 2010 steeds rekent op mevrouw K. als begeleider en haar steeds weer in dienst neemt.

Deze tendens zal zich ook in de toekomst voort zetten. Er is bijgevolg geen sprake van dat de bestaansmiddelen niet regelmatig zijn. Mevrouw K. wordt immers steeds via contracten van bepaalde duur tewerkinggesteld.

Dienst Vreemdelingenzaken kan er niet van uitgaan dat er plots een einde zal gemaakt worden aan de samenwerking tussen Stad Dendermonde en mevrouw K. Stad Dendermonde werkt reeds 4 jaar samen met haar. Uit het gegeven dat op 31 januari 2014 een nieuwe arbeidsovereenkomst van bepaalde duur tussen hen werd afgesloten, kan dan ook enkel maar afgeleid worden dat Stad Dendermonde tevreden is over de arbeidsprestaties van mevrouw K. en een verdere samenwerking met haar beoogt.

Dienst Vreemdelingenzaken heeft aldus een duidelijk zicht op de inkomsten van mevrouw K. rekening houdend met haar inkomsten sinds 2010 (stuk 3).

Daarenboven zijn de bestaansmiddelen ook stabiel en toereikend.

Bovendien is het zeer voorbarig van Dienst Vreemdelingenzaken thans reeds te stellen dat mevrouw K. niet over toereikende en stabiele inkomsten beschikt. In de beslissing zelf wordt immers gesteld dat Dienst Vreemdelingenzaken geen afdoende duidelijk beeld heeft op haar uiteindelijke netto inkomen gezien van de recente tewerkingstelling geen loonfiches werden voorgelegd. Er werd haar echter nooit naar bijkomende informatie gevraagd. Onder stuk 4 voegt zij volledigheidshalve haar betalingsfiches.

Besluit: Dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie strookt dus niet met de werkelijkheid zoals blijkt uit voorgaande.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het niet voldoen aan de voorwaarden om zijn beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd, zeker nu blijkt dat wél voldaan werd aan de voorwaarden.”

2.1.2. Verzoeker diende op 28 september 2013 een aanvraag van een verblijfskaart in in functie van zijn Belgische echtgenote.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat in casu van toepassing is, stelt onder meer:

[...]

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

[...].”

Ten bewijze van de bestaansmiddelen van zijn echtgenote, in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zoals aangehaald in de bestreden beslissing, legde hij de volgende documenten neer:

- Verklaring van de ambtenaar personeelszaken van de stad Dendermonde van 24 december 2013 waarin een opsomming wordt gegeven van de verschillende tewerkstellingsperiodes waarin de echtgenote van verzoeker tewerkgesteld was d.m.v. vervangingscontracten en dit in verschillende deeltijdse dan wel voltijdse regimes
- Een “individuele weddefiche” met een deel “Historiek”, een deel “Anciënniteitsverloop” en een deel “Berekening”. Het eerste deel bevat talloze encodings, het tweede deel evenzeer een aantal encodings en een weergave van “jaarwedde” voor de periode 6 mei 2013 tot 1 augustus 2018 en het derde deel bevat de relevante gegevens voor de berekening van de anciënniteit, in casu “0j, 0m”.
- Een “dienststaat” waarin melding wordt gemaakt van de verschillende vervangingscontracten.
- Arbeidsovereenkomst voor bedienden van 31 januari 2014 voor het uitoefenen van de functie van begeleidster (buitenschoolse kinderopvang) tijdens de ziekteperiode van mevrouw V.F. en tot wanneer laatstgenoemde overgaat tot een werkhervatting, ten belope van 19u per week. In dit contract wordt melding gemaakt van een loon conform de rechtspositieregeling van toepassing op het gemeentepersoneel.
- Bijkomende aanstelling als halftijds begeleidster voor de buitenschoolse kinderopvang tijdens de ziekteperiode van mevrouw M.-C. W.

Nazicht van de door de verzoeker neergelegde stukken leert dat, zoals de verwerende partij terecht stelt, geen enkel zicht wordt geboden op het uiteindelijke netto-inkomen van de referentiepersoon. Uit geen enkel van de documenten blijkt het daadwerkelijke inkomen, zodat niet kan worden nagegaan of zij over toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Aangezien volgens de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de referentiepersoon onder meer moet aantonen dat hij/zij over toereikende bestaansmiddelen beschikt, hetgeen niet het geval is, kon de verwerende partij alleen al op grond van die vaststelling -en daargelaten de vraag of de stukken blijken te geven van de vereiste stabiliteit en regelmatigheid- op deugdzame wijze vaststellen dat niet

is voldaan aan de voorwaarden van de voormelde bepaling. Verzoeker stelt dan wel dat de verwerende partij een duidelijk zicht heeft op de inkomsten van de referentiepersoon, maar dit is volstrekt niet het geval op grond van de stukken die werden voorgelegd. De verwijzing naar de barema's voor het gemeentepersoneel in het arbeidscontract en de vermelding van de "jaarwedde" op de individuele weddefiche zijn in het licht van de gefragmenteerde nu eens voltijdse, dan weer deeltijdse tewerkstelling van verzoekers echtgenote geenszins van aard om hierin duidelijkheid te scheppen.

Waar verzoeker betoogt dat hem ten onrechte nooit naar bijkomende informatie werd gevraagd, is de Raad van oordeel dat dit argument geen soelaas kan brengen. In eerste instantie gaat verzoeker er immers aan voorbij dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag op de aanvrager rust, die de nodige tijd krijgt om de gevraagde stukken neer te leggen. Zo werd reeds in de bijlage 19ter, die aan verzoeker werd overhandigd, verzocht ten laatste op 27 december 2013 onder meer het bewijs voor te leggen van "voldoende inkomen Belgische partner". Dat de verwerende partij in casu, en in weerwil van de duidelijke instructies die zij had gegeven in de bijlage 19ter, onzorgvuldig zou hebben gehandeld door verzoeker niet te contacteren met het oog op het bekomen van bijkomende informatie, is derhalve niet aangetoond. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Verzoeker kan zijn eigen in gebreke blijven niet afwentelen op de verwerende partij.

In de mate dat verzoeker voorts verwijst naar de stukken 3 en 4 die hij bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, moet worden vastgesteld dat deze nooit eerder ter beoordeling aan het bestuur werden voorgelegd. Derhalve kunnen ze ook niet voor de eerste keer worden ingeroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Aangezien de vaststelling in de bestreden beslissing dat geen zicht wordt geboden op het netto-inkomen van de referentiepersoon zodat niet kan worden beoordeeld of zij over toereikende bestaansmiddelen beschikt, blijft staan en volstaat om de bestreden beslissing te ondersteunen, nu alleen al om die reden niet is voldaan aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is het motief aangaande het al dan niet regelmatig en stabiel zijn van de inkomsten overtollig, zodat verzoeker geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop, nu dat toch niet tot een andere beslissing zou kunnen leiden.

2.1.3. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is gestoeld op de schending van artikel 8 juncto artikel 12 van het EVRM. Verzoeker betoogt wat volgt:

"Verzoeker woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het 'centrum van zijn belangen' gevestigd, in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoeker de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een 'tijdelijke verwijdering van het grondgebied', zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.

Bovendien zou het onmenselijk zijn voor verzoeker zijn partner hier in België achter te laten gezien de procedure in zijn land van herkomst zeer lange tijd in beslag neemt."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In eerste instantie dient erop te worden gewezen dat verzoeker dan wel stelt dat het centrum van zijn belangen in België gevestigd is en dat hij hier een privéleven heeft, maar hij brengt geen enkel concreet element bij dat zijn argumentatie zou onderbouwen. Een privéleven - daarin begrepen de sociale relaties waarnaar verzoeker verwijst - is derhalve geenszins aangetoond.

Zelfs aangenomen dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoonde, moet eraan worden herinnerd dat deze bepaling er weliswaar op gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven maar dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om verblijfskaart zoals in casu wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene moet voldoen aan de daartoe wettelijk vastgestelde voorwaarden. Uit de beoordeling van het eerste middel is gebleken dat op goede gronden werd beslist dat verzoeker daaraan in casu niet voldoet.

Voorts, indien het een situatie betreft van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker een aanvraag indiende om een verblijfskaart in functie van zijn Belgische partner en er dus geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De loutere omstandigheid dat verzoeker een gezinsleven heeft uitgebouwd tijdens de periode dat zijn aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Verzoeker blijft volledig in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn echtgenote hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen.

De bestreden beslissing leidt voorts niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat hij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de wettelijke voorwaarden. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om met zijn echtgenote in België te verblijven hoewel niet is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS